

Kampen mod de internationale Forbrydere*).

Bluntschli: Aux maux internationaux, il faut des remèdes internationaux.

Kriminaliteten er et socialt Fænomen, forandrede sociale Forhold ændre og omforme derfor ogsaa dens Fremtrædelsesmaade. De Grændser, som Rummet og Tiden tidligere satte for den menneskelige Virkeævnne, ere blevne ganske forrykkede ved Jernbaner, Dampskibe, Telegraf og Telefon. Da den preussiske Generalpostdirektør i 1824 ved et System af engelske Kurerer bragte Afstanden mellem Berlin og Magdeburg ned fra 1½ Døgn til 15 Timer, rystede alle besindige Folk paa Hovedet, og da der i 1838 var Tale om at lade Toget fra Berlin til Potsdam gaa med en Fart af 20 Kilometer i Timen, forsikkrede det medicinske Fakultet i Berlin, at en saadan Fart ufejlbarlig vilde gøre Passagererne afsindige; nu gaar Turen fra Berlin til Magdeburg i 2 Timer, og Folk beholder Forstanden trods en Fart af 100 Kilometer i Timen. Samtidig ere Rejseomkostningerne svundne betydelig ind; i 1800 regnede man i Tyskland disse til 56 Pf. pr. Kilometer, medens det nu paa 2den Klasse koster 6 Pf.

*) Frit sammenarbejdet Referat af 2 Afhandlinger i Mittheil. der Internat. krim. Vereinigung Bd. 13, S. 281—332 og af Forhandlingerne om samme Æmne paa Foreningens Møde i Hamburg 12. Septbr. 1905, ibd. S. 370—425.

I gamle Dage maatte man have Pas og lade sig indskrive ved Navn osv. paa alle Poststationer, hyppig skifte Heste og træffe omfattende Forberedelser for at komme frem. Nu kan man rejse saa at sige, naar man vil, uden personlig Kontrol eller anden Legitimation end en lille Billet, som Enhver kan faa hvorsomhelst.

Og hvilken Fordel for den rejsende Gavtyv, at han nutildags ikke altid skal have de kontante Sølv- eller Guldpenge? nu har man Vexler, Checquer, Konnossementer og Kreditiver etc., og Forretningslivet kræver, at slige Papirer, naar de fremtræde i formel Orden, behandles med en vis Coulance og ikke gøres til Genstand for en altfor smaalig Undersøgelse.

Og saa har man jo Pressen! Hvilken rig Kilde til Studium for en Mand, der vil frem i Verden uden at være nøjeregnende med Midlerne! For nogle faa Øre om Dagen kan man stadig lære ny Tricks, som man enten kan anvende direkte i et fremmed Land eller omforme og tillemppe efter sin Individualitet og de foreliggende Omstændigheder, og man kan altid holde sig à jour med, hvad Politiet nu tror og tænker, hvor Forbryderen nu søges osv.

Det er klart, at alle disse forandrede Forhold give Forbryderne en langt større og rigere Arbejdsmark og tillige en mindre Risiko end den, der løbes ved at gaa rundt og stjæle paa sin egen Egn eller i sin egen By.

Fælles for de internationale Forbrydere af de forskellige Varieteter er deres forholdsvis højere Dannelsesstandpunkt i Sammenligning med deres kun i Hjemlandet virkende Kolleger, og for de store Industririddere, der fortrinsvis søge deres Ofre i de højere Klasser, er dette en ligefrem Nødvendighed. De antage derhos et velklingende, helst adeligt Navn og dertil hørende Titel, ere klædte efter de eleganteste Mønstre, rigelig behængte med Ordener, rejse kun paa første Klasse og medføre en uhyre Bagage samt ofte en stilfuldt udhalet Tjener. De tage kun ind i de fineste Hoteller og de bedste Værelser og optræde i alle

Situationer med Verdensmandens Sikkerhed, tale selvfølgelig ogsaa flere Sprog. De har derhos den særlige Fordel af deres udenlandske Herkomst, at denne dækker over Huller i deres Dannelse, som ikke vilde undgaa en Landsmands Blik. Med disse Forudsætninger har de ret let ved at komme i Selskab med de store Byers jeunesse dorée og i disse letlevende Kredse at gøre gode Kup.

Saadanne Folk operere som oftest alene; anderledes forholder det sig med Indbrudstyve i Banker, Magasiner og Juvelerbutiker, der som Regel udgøre organiserede Bander, jævnlig med en paa Gerningsstedet bosat, lokal kendt Hjælper, og som helst vælge at omsætte deres Bytte paa et andet Sted. En saadan Bande paa 30 Personer arbejdede f. Ex. fra 1893—95 i Marseille, Wien, Buda-Pesth, München, Leipzig, Prag og Dresden; den havde i hver By der bosatte Medhjælpere og omsatte ved særlige Medlemmer de stjaalne Koster i Port-Said. Et andet Selskab, kendt og frygtet under Navnet »Yeggman«, drev i de forenede Stater Banktyverier ved Hjælp af Dynamitsprængninger som Specialitet og stjal i Tiden fra 15. Septbr. 1902—15. Septbr. 1903 ialt 180,977 Dollars 46 Cents.

Vel kendt er jo den internationale Lommetyv, som møder ved Udstillinger, Væddeløb, fyrstelige Begravelser, Kroninger osv.; en nyere Afart er derimod skabt af Expresstogenes Harmonikavogne, hvor man let kommer til at støde til hinanden i Gangene under Vognens Rysten, med nogen Behændighed ogsaa let faar sin Medrejsendes Tegnebog i Hænde og endnu lettere forsvinder ind i en anden Vogn og staar af ved næste Station, maaske endnu medtagende sin skønne Genboerskes Juveltaske, som hun har ladet ligge i Kupeen, mens hun gik ind i Spisevognen. I Løbet af 1 Maaned er der saaledes i de direkte Tog fra Frankfurt a. M. begaaet 4 Tyverier, varierende i Værdi mellem 50 og 80,000 Reichsmark.

Nævnes bør ogsaa Hoteltyvene, der tager Fejl af Værelserne, og, benyttende den utrolige Letsindighed, som

Rejsende udvise ved at lade alt ligge aabent og uafloaset, i Ro og Mag udsøger sig de værdifuldeste Sager, mens Ejeren er paa den Udflugt, som han ved Table d'hôte Dagen forud aftalte med en Ven, men hvori Tyveknægten med Beklagelse maatte afslaa at deltage.

De forenede Juveltyve, som indfinde sig lidt efter hinanden i Butiken og hver for sig lade sig forevise en Mængde forskellige Sager af den paa den Tid alene tilstedeværende Expedient, er ret vel bekendt; mindre bekendte ere de saakaldte »Chilfener«, som stjæle under Paaskud af at veksle Penge. De skal navnlig stamme fra Grækenland, Tunis, Persien og Algier. En Bande paa 4 Personer, hvoriblandt et Par Damer, fra sidstnævnte Sted arresteredes saaledes i Wien i Aaret 1901 efter at have opereret med Held i Frankrig, Rusland, Schweiz og Tyskland, iførte pragtfulde orientalske Dragter og selvfølgelig ganske ukendte med Landets Sprog, hvorfor de kun ved at faa de forskellige Møntsorter præsenterede kunde udtrykke, hvad det var, de ønskede, og medens Damerne ved deres fortryllende, barnlige Nysgerrighed overfor hele Lokalet og dets Indretning og ved deres melodiske Pludren bortledte Expedienternes Opmærksomhed fra Pengestykkerne, lod Herrerne Prøver af disse forsvinde i deres folderige Dragter, og paa samme Maade bar de sig ad i de store Magasiner.

Tyvene à l'américaine ere ogsaa moderne; det er dem, der under de mest forskellige Omstændigheder, dog altid kun til egen Fordel, ombytte Portefeuiller, Juvelskrin, Rejsetasker eller desl. med ganske lige udseende Genstande af værdiløst Indhold. Dette kræver naturligvis nogen Forberedelse, men er dog lykkedes mange Gange.

Der kunde naturligvis nævnes adskillige flere Typer, saaledes de bekendte spanske Skattegravere, Falskspillerne ved de moderne Badesteder, der skal have deres Hovedkvarter i London, Falskmøntnerne, der fabrikere de fremmede Penge hjemme for at give dem ud i Udlandet, Agen-

terne i Præmielodder, som hvis Centra nævnes Amsterdam, Buda-Pesth og København, og »de sorte Bander«, som oprette store Butiker under højt klingende Navne, hvortil de paa Kredit opkøbe Varer, der strax forsendes til Udlandet, fulgte af Forretningens Indehavere, naar Kreditorerne begynde at blive nærgaaende osv.

Det er dog ikke alene paa Omraadet Tyveri og Bedrageri, at der findes internationale Forbrydere. Der findes ogsaa rejsende Lystmordere; Franskmanden Vidal saarede saaledes i Aaret 1901 den 24. Novbr. et Fruentimmer i Nizza, 6. Decbr. et i Marseille, myrdede den 13. Decbr. et i Toulon og skar den 23. Decbr. Halsen over paa en ung Schweizerinde i Iltoget fra Nizza til Monaco, og i en fornylig i Berlin behandlet Sag om Pengeafpresning paa homoseksuel Basis fandtes i Bevismaterialet Breve fra Hamburg, København, Bryssel, Antwerpen, London og Kapstaden.

De anførte Exempler maa være tilstrækkelige som levende Illustration til den følgende Paavisning af Trangen og Midlerne til kraftigere Forholdsregler overfor de internationale Forbrydere end de for Tiden anvendte. Man kan da ikke blive staaende ved i ubestemt Almindelighed at tale om »den internationale Forbryder«, men maa præcisere, hvad derved skal forstaas, og det bestemmes da nærmere som den professionelle Forbryder, der berejser forskellige Lande for dør at begaa Forbrydelser. Ved denne Definition udelukkes den Person, som lejlighedsvis begaar en Forbrydelse i et fremmed Land, hvor han har indfundet eller bosat sig af andre Grunde, saa vel som den Person, der efter at have forbrudt sig i sit Hjemland, paa sin Flugt tager Ophold i Udlandet. Derimod indskrænker Definitionen med Rette ikke Begrebet til Tyve og Bedragerer, men tillader Medtagelse af alle andre Arter af Forbrydere af international Karakter.

Ere nu de Midler tilstrækkelige, hvormed de europæiske Lovgivninger har udrustet Autoriteterne i Kampen mod

den internationale Forbryder? Nej, der mangler meget, idet der — afsét fra enkelte Arter af Forbrydere (Anarkister og Kvindehandlere) — intet er gjort for at imødegaa de særlige Vanskeligheder, som den internationale Forbryders Virkemaade bereder Autoriteterne, og den særlige Fare, han frembyder for Retssikkerheden, hvoraf Resultatet er, at han foreløbig i alle Henseender er betydelig bedre stillet end sine lokalt begrændsede Kolleger, og en Forandring heri kan kun hidføres ved internationale Forholdsregler.

Hvad først angaar de materielle Strafferetsregler, gøres opmærksom paa, at Repressionen overfor de internationale Forbrydere bliver betydelig svækket, naar Lovens Iterationsstraf betinges af Recidiv i strengeste Forstand; de tidligere i Udlandet lidte Straffe faa da i alt for ringe Grad Indflydelse til Straffens Skærpelse; selv om der imidlertid tillagdes fremmede Straffedomme Iterationsvirkning, vil dette heller ikke have sin fulde Betydning, naar man ikke samtidig kan komme bort fra at indsnevre Recidivbegrebet til samme Forbrydelse, f. Ex. Tyveri eller Bedrageri. Det er nemlig ret tilfældigt, om det Kup, den internationale Forbryder gør, falder ind under den ene eller den anden af disse Kategorier, som jo i og for sig kun ere adskilte ved en haarfin Grændse, og det bør derfor tilstræbes, at Recidivbegrebet udvides til større Forbrydelses-Grupper.

En Mangel er det ogsaa, at man i de fleste Stater ikke kan straffe en Udlænding for hans i Udlandet begaaede Forbrydelser. Hvis f. Ex. en Tysker, ansat i et dansk Hus i Sydamerika, dér begaar store Besvigelser og derefter rejser til Danmark, vil han her straffrit kunne nyde Udbyttet af sin Forbrydelse. Kun den østerrigske Straffelov stiller sig paa det rationelle Standpunkt, idet den tillader i Østerrig at straffe en i Udlandet begaaet Forbrydelse, naar vedkommende Udland erklærer ikke selv at ville straffe Paagældende, skønt den omspurgte Handling i og for sig ogsaa efter dette Lands Love er en Forbrydelse.

En saadan Solidaritets-Regel mellem Staterne vilde ogsaa meget sikkrere end de ret illusoriske Indvandringslove, der ere ved at komme paa Moden, holde udenlandske kriminelle Elementer borte.

Gunstig for Forbryderne er ogsaa den Regel, at man — afset fra visse Statsforbrydelser — ikke i det ene Land straffer den, der udøver Meddelagtigheds-Virksomhed i en i det andet Land begaaet Forbrydelse, f. Ex. Hæleri, Omsætning af stjaalne Koster etc. Et Skridt i denne Retning er gjort ved den engelske Lov af 14. August 1896, hvorefter forsætlig Modtagelse ogsaa af de udenfor de forenede Kongeriger stjaalne Genstande er strafbar der, en Bestemmelse, der foranledigedes af, at London i Ly af den tidligere engelske Lovgivning havde udviklet sig til Verdensmarked for alle Slags andetsteds stjaalne Sager, særlig Juveler og Banknoter; den franske Afdeling af den internationale Kriminalistforening har ogsaa paa sit Møde iaar vedtaget et Forslag af M. Feuilleoy om, at »enhver Medvirken eller Meddelagtighed i en Forbrydelse skal udgøre en selvstændig Forbrydelse, som skal kunne straffes i det Land, hvor den finder Sted, og efter dette Lands Love«, altsaa uden Hensyn til, om eller hvor Hovedgerningsmanden og mulige andre Meddelagtige blive straffede. Først naar denne Regel bliver almindelig gældende, vil den imidlertid kunne vise sig af større Betydning.

Blandt de alt trufne Forholdsregler mod de internationale Forbrydere nævntes ikke de gældende Udleverings-traktater, da de ikke har særlige Regler paa dette Omraade, men tværtimod lade de internationale Forbrydere ligesom alle andre nyde godt af Udleveringstraktaternes oprindelige og aldrig overvundne Udgangspunkt: at sikre den ofte i et noget for sentimentalt Lys opfattede »politiske Forbryder« et Asyl, hvoraf er flydt Opstillinger af et saa kompliceret System af Garantier med retslige Dekreter og diplomatiske Forhandlinger og Formaliteter, at Autoriteterne kun i yderste Nødstilfælde gribe til Begæring om Udlevering og man-

gen Gang hellere lade Forbryderen løbe. I adskillige Tilfælde kan Udlevering overhovedet ikke finde Sted; de fleste Stater udlevere saaledes ikke egne Undersaatter, andre Stater stille særlige Betingelser med Hensyn til Forbrydelsens Art og Størrelse; de forenede Stater udlevere f. Ex. kun Tyve og Bedragere, naar det drejer sig om offentlige Midler, og Italien kun, naar det drejer sig om en Værdi af mindst 1000 Francs.

Men lad det endda være, hvad det er, med Vanskelighederne ved selve Udleveringen. Langt værre og vigtigere er det nemlig, at Politi og Ret for at opnaa en fremmed Stats Bistand til en Forbryders Paagribelse maa følge den samme tunge og besværlige, antediluvianske Vej som ved Udlevering, medens Forbryderen kan benytte Nutidens hurtigste Kommunikationsmidler til at undfly.

Lad os f. Ex. antage, at et betydeligt Tyveri er begaaet i en Bank i Breslau. Politiet har erfaret Navnene paa Ophavsmændene og véd, at de ere rejste med Expresstoget til Paris, hvor de vil indtræffe paa Nordbanegaarden næste Morgen Kl. 7,²⁴; det har tillige faaet oplyst Numrene paa Garantiscedlerne for deres Bagage. Man kan vanskelig forestille sig bedre Chancer for at gribe Tyvene og endnu finde dem i Besiddelse af de stjaalne Værdier. Desuagtet vil man ikke have Held med sig, hvis man benytter den almindelig foreskrevne Fremgangsmaade, som er denne: Politiet i Breslau melder det passerede til Generalprokurøren dersteds, som derom henvender sig til den preussiske Justitsminister, der igen lader Sagen gaa videre til den preussiske Udenrigsminister. Efter at have undersøgt, om alle Formaliteter ere i Orden, anmoder denne den franske Republik akkrediterede, preussiske Gesandt om at foranledige de Paagældendes Arrestation. Gesandten begiver sig med sit Hverv til den franske Udenrigsminister, som sætter sig i Forbindelse med den franske Justitsminister, og naar han som den sidste ansvarlige finder alle Formaliteter i Orden, giver han Politipræfekten i Paris

Ordre til at lade de Paagældende sætte under Anholdelse, hvad Politipræfekten som Regel ikke vil kunne gøre, da Tyvene næppe har givet sig Tid til at oppebie, at alle disse diplomatiske Noter og Skrivelser ere blevne behørig redigerede, kopierede, konfererede, underskrevne og expederede, men med deres Bytte sandsynligvis allerede har tilbragt flere behagelige Dage i Algier eller New York.

Endnu mere indviklet og haabløs bliver Sagen selvfølgelig, naar Politiet ikke kan give saa bestemte Oplysninger om Flygtningens Vej etc. som i det anførte Exempel, men maa indskrænke sig til Sandsynligheder og Andtjendninger som Udgangspunkt for den Eftersøgning af Personen, der ønskes i de forskellige fremmede Lande, og som allerede i og for sig let giver Forbryderen et Forspring.

Det, som kræves, er, at der tillægges Politiet, eventuelt Undersøgelsesretten, i den ene Stat Ret til at sætte sig i direkte Forbindelse med Politiet i den anden Stat for paa alle Maader at virke til og iværksætte den foreløbige Anholdelse af en flygtet Forbryder. Naar denne har fundet Sted, kan det uden større Skade overlades de overordnede Autoriteter og Diplomaterne paa Grundlag af det foreliggende Materiale at tage Bestemmelse om Udlivningen. Men saaledes er det som sagt ikke. Begæringen om Eftersøgningen maa ifølge det preussiske Justitsministeriums udtrykkelige Instrux passere alle de foran nævnte Instanser, og paa lignende Maade er Forholdet ordnet i de fleste Stater, kun med nogle enkelte Undtagelser paa Grundlag af Aftaler med Nabostater og af den halvt private, illegale Imødekommenhed, som de forskellige Landes Politimyndigheder af Forholdene undertiden kan lade sig bevæge til at vise hinanden, hvis de har Lyst.

For at have faste Støttepunkter til en virksom Kamp med den internationale Forbryderverden, foreslaas der yderligere under Hovedstædernes Opdagelsespoliti oprettet særlige Afdelinger, der kunde drive denne som Specialitet. Disse skulde naturligvis staa i regelmæssig indbyrdes For-

bindelse og ved skrevne eller trykte Meddelelser holde hinanden à jour med, hvad der i de respektive Lande passerede af Interesse paa det omhandlede særlige Omraade, hvorom Autoriteterne for Tiden kun erholde Kundskab gennem tilfældige, utilstrækkelige og upaalidelige Avismeddelelser. Storstædernes Politi kender jo alt nu de farligste af deres egne internationale Forbrydere, men dette Kendskab bør ikke forblive indenfor Landets Grændser; Telegrafene bør bringe den fra den ene til den anden Stats Politi og melde deres Bevægelser og sandsynlige Indtræffen fra Sted til Sted, hvilket selvfølgelig i høj Grad vil lette Politiets og vanskeliggøre Gavtyvenes Arbejde. Kan det f. Ex. godtgøres, at »den spanske Hertug«, som i Berlin ikke har kunnet betale Juvelererens Regning, fordi hans hjemlige Bank just var gaaet fallit eller havde vist sig forsummelig med Remisserne, allerede har haft det samme Uheld i Paris, Wien og Buda-Pesth, behøver man ikke at frygte for, at det kun drejer sig om en simpel uafgjort Gæld, men kan tilsidesætte Delikatessehensynet overfor Hertugen, og Ransagninger efter den i Hotel Bristol i København »tabte« Portefeuille vil have betydelig større Udsigt til at krones med Held, naar man forud ved, at den interessante »Oberst fra Ohio«, som har boet dér et Par Dage, ogsaa logerede i Hotel Palast i Berlin, da et lignende Uheld skete dér.

En Forbindelse mellem de omtalte særlige Afdelinger af Storstædernes Politi vil endvidere ofte føre til, at ikke blot den internationale Forbryders sidste Daad opdages, men ogsaa til, at man da kan holde Generalafregning med ham over alle hans tidligere lignende Bedrifter i Udlandet, hvad der nu kun sker ved et Tilfælde; fremtidig vilde det derimod kunne ske systematisk og sikkert ved Hjælp af Cirkulærer til de udenlandske Politimyndigheder, forsaavidt disse ikke alt forud til det internationale Politiblad har anmeldt de paagældende Forbrydelser. Foreløbig maatte Forbryderen, som ovenfor nævnt, i slige Tilfælde efter ud-

staaet Straf i det ene Land udleveres til det andet eller de andre og straffes dør; Hyppigheden af slige Tilfælde vilde imidlertid sikkert efterhaanden føre til Afhjælpning af den alt tidligere paapegede Mangel, at man ikke under slige Omstændigheder paa Paagribelsesstedet kan straffe en Udlænding for en i Udlandet begaaet Forbrydelse.

Selvfølgelig maatte de foreslaaede internationale Politibureauer derhos være forsynede med hele det store til moderne Polititeknik hørende Apparat af Fotografi- og Signalementssamlinger, Maalekort og Fingeraftryk, fotografiske og typografiske Mangfoldiggørelsesmidler osv.; de maatte have uafbrudt Dag- og Nattjeneste, være godt inde i alle Rejseforbindelser, i de paagældende Forbryderes Levevis og have omfattende Sprogkundskaber, og den ovenfor omtalte Ret til direkte Forhandling med andre Politiautoriteter og til foreløbig Anholdelse uden diplomatisk Mellemkomst burde lægges i disse Bureaurs Haand. Den detaljerede, ensartede Ordning af deres Virkemaade maatte naturligvis være Genstand for personlig Konference, og den personlige Føling mellem de paagældende Bureauer burde overhovedet søges fremmet ved ikke altfor sjældne Møder og Studierejser af disses Personale.

Paa Grundlag af Betragtninger af den her skitserede Art vedtog den internationale Kriminalistforening ved sit Møde i Hamburg den 12. Septbr. 1905 følgende Resolution:

1. Som Følge af den moderne Samfærdselsudvikling er der opstaaet internationale Former for Forbrydelsen, hvis Udforskning og Bekæmpelse kræver internationale Forholdsregler.
2. I alle Stater bør der indrettes Centralbureauer til Bekæmpelse af den internationale Forbrydelse, som
  - a) bør knyttes til Hovedstædernes Politivirgheder,
  - b) skal samle alle Efterretninger om internationale Forbrydere og stadig udveksle disse indbyrdes for at fremme saa vel forebyggende Forholdsregler som Forfølgelse af begaaede Forbrydelser,

c) skal være berettigede til at træde i direkte Forbindelse med hinanden.

En lignende Beføjelse er ønskelig for alle andre Strafforfølgingsmyndigheder.

3. Fortløbende videnskabelig Bearbejdelse af det af Centralbureauerne samlede Materiale maa skabe Grundlaget for den videre Udvikling af Kampen mod den internationale Forbrydelse.
4. Forsamlingen overdrager Bestyrelsen at indgaa til de forskellige Regeringer med Andragende om Sammenkaldelse af en international Konference, som skulde forberede en Overenskomst med det Formaal at bekæmpe de internationale Forbrydere.

S. Grundtvig.
